

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 62/2522

นายพงศ์สิทธิ์ สุริโยโจทก์ นายเจียมศักดิ์ จิตสำรวย กับพวกจำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

เด็กหนีจากบ้านไปตั้งแต่อายุ 12 ปี แม่ถูกล่ามโซ่ไว้ก็ยังหนีจนอายุ 18 ปี ไปรับจ้างขับรถยนต์บิดามารดาใช้ความระวังดูแลอย่างดีแล้ว นอกเหนืออำนาจของบิดามารดาจะระวังได้ บิดามารดาไม่ต้องรับผิดชอบในละเมิดที่บุตรขับรถยนต์ผู้อื่นโดยประมาทศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ 46,724 บาท กับดอกเบี้ย จำเลยที่ 4 นายจ้าง กับจำเลยที่ 2, 3 บิดามารดาของจำเลยที่ 1 ร่วมรับผิดชอบ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าจำเลยที่ 2, 3 ไม่ต้องรับผิดชอบ พินิจพิเคราะห์ข้อเท็จจริงของจำเลยที่ 2, 3 โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 เป็นบิดามารดาของจำเลยที่ 1 ซึ่งขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เป็นผู้เยาว์อายุ 18 ปี และจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างทำหน้าที่ขับรถยนต์ของจำเลยที่ 4 วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์รับคนโดยสารในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 4 มาตามถนนสายนครศรีธรรมราช - ลานสกา ระหว่างทางจำเลยที่ 1 โดยประมาทได้ขับรถยนต์ทำรถยนต์ของนายสุธรรม สติยัญญุมิ ที่จอดอยู่ริมถนนด้านซ้าย และชนโจทก์ซึ่งกำลังยืนอยู่ท้ายรถนั้น จนโจทก์ได้รับอันตรายแก่กายสาหัสกระดูกขาทั้งสองข้างแตกหักแพทย์ของโรงพยาบาลนครศรีธรรมราชได้ตัดขาข้างซ้ายของโจทก์ตั้งแต่เหนือเข่าทิ้งไปส่วนขาข้างขวาแพทย์ใส่เหล็กตามไว้จนบัดนี้ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า จำเลยที่ 1 ขับรถคันเกิดเหตุของจำเลยที่ 4 มาประมาณปีเศษ จำเลยที่ 1 เคยพักบ้านจำเลยที่ 4 การขับรถจำเลยที่ 2 ที่ 3 ก็รู้เห็นและไม่คัดค้านอะไรจำเลยที่ 2 ที่ 3 นำสืบว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 ได้พยายามปกครองจำเลยที่ 1 เป็นอย่างดี แต่จำเลยที่ 1 ไม่ยอมเรียนหนังสือ พอจบชั้นประถมปีที่ 4 หลบหนีเร่ร่อนไป จำเลยที่ 2 ที่ 3 ได้ติดตามนำตัวกลับมาหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ ครั้งหนึ่งได้เคยจับจำเลยที่ 1 ล่ามโซ่ไว้ แต่ครั้งพอแก้ไขออก

คำพิพากษา

จำเลยที่ 1 ก็หนีไปอยู่กับนายทึ่งบิดาจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 2 ได้พูดขอให้นายทึ่งช่วยดูแลจำเลยที่ 1 ไว้ ตอนนั้นจำเลยที่ 1 มีอายุราว 11 - 12 ปี ตอนแรกจำเลยที่ 1 ทำหน้าที่เป็นเด็กประจำรถและล้างรถให้จำเลยที่ 4 ต่อมาจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ได้ จำเลยที่ 4 ก็ให้จำเลยที่ 1 ขับรถรับส่งคนโดยสารของจำเลยที่ 4 จนถึงเกิดเหตุคดีนี้เป็นเวลา 2 ปีเศษแล้วศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว ปัญหาในชั้นฎีกามีว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 ซึ่งเป็นบิดามารดาของจำเลยที่ 1 จะต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 โดยผลที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาข้อนี้จำเลยที่ 2 ที่ 3 นำสืบว่าจำเลยที่ 1 หลบหนีออกจากบ้านตั้งแต่ 11 - 12 ปี จำเลยที่ 2 ที่ 3 พยายามติดตามเอาตัวกลับบ้านและให้เรียนหนังสือหลายครั้ง ถึงขั้นใช้โซ่ล่ามจำเลยที่ 1 ก็ยังหลบหนีและไปอยู่กับนายทึ่งบิดาจำเลยที่ 4 โดยเป็นเด็กประจำรถและช่วยล้างรถให้จำเลยที่ 4 ข้อที่จำเลยที่ 1 ไม่อยู่กับพ่อแม่หลบหนีไปอยู่กับนายทึ่งและจำเลยที่ 4 นั้น พันตำรวจตรีประวัติ วิสุทธิกุล พยานโจทก์ซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นพนักงานสอบสวนก็เบิกความรับรองตามข้อนำสืบของจำเลยแม้แต่โจทก์เองก็ยอมรับว่า ก่อนเกิดเหตุปีเศษ เห็นจำเลยที่ 1 ไปอยู่บ้านจำเลยที่ 4 ดังนั้นเห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ยังหลบหนีออกจากบ้านไปอยู่กับนายทึ่งและจำเลยที่ 4 แสดงว่าสุดวิสัยที่จำเลยที่ 2 ที่ 3 ผู้เป็นบิดามารดาจะควบคุม

ดูแลให้อยู่ในโอวาทได้แล้ว หากไม่ปล่อยให้ไปอยู่กับนายทั้งและจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 1 ก็ต้องหลบหนี
เร่ร่อนไปยากแก่การติดตาม ทั้งจำเลยที่ 2 ได้เคยพูดฝากฝังนายทั้งและจำเลยที่ 4 ให้ช่วยดูแล
จำเลยที่ 1 นับว่าจำเลยที่ 2 ที่ 3 ได้กระทำหน้าที่บิดามารดาแล้ว ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร
แก่หน้าที่ดูแลจำเลยที่ 1 บุตรผู้เยาว์ การที่จำเลยที่ 1 คงอยู่กับนายทั้งและจำเลยที่ 4 ตลอดมาเช่นนี้
เหตุละเมิดที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาย่อมเป็นการนอกเหนืออำนาจและวิสัยที่จำเลยที่ 2 ที่ 3 จะดูแล
ระมัดระวังได้ ศาลฎีกาจึงเห็นว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 หาต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ไม่"พิพากษายืน

องค์คณะ

ขจร หะวานนท์ · ยิ่งศักดิ์ ภฤณจินดา · ณัฏ ลิลากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/62/2522>